

Pere beldurrik gabea

Bazen behin Pere izeneko gazte bat, herri osoan ezaguna ezeri beldurrik ez ziolako. Familiarekin bizi zen mendi baten oineko etxetxo batean. Txikitatik ausarta eta jakin-min handikoa zen.

Altua eta sendoa zen, ilehoria, eta begi distiratsuek haren izaera abenturazalea erakusten zuten. Ez zioten beldurrik ematen animalia basatiek ezta ekaitz indartsuek ere. Basoak, kobazuloak eta mendiak esploratzeko prest egoten zen beti, abentura berrien bila.

Egun batean, gaztelu sorgindu bati buruz entzun zuen. Altxorrez beteta omen zegoen, baina baita arriskuz ere. Herriko inor ez zen sartzera ausartu: kondairak zioen izaki bitxiak eta mamuak bizi zirela barruan.

Perek gaztelura joatea erabaki zuen, sekretuak ezagutzeko. Abiatu aurretik, amak hotzetik babesteko kapa bat eta janariz betetako zaku txikia eman zizkion.

Bidaia ez zen erraza izan. Baso trinkoak zeharkatu zituen, gaueko izakien oihuak entzunez eta zuhaitzen arteko itzal misteriotsuak ikusiz. Baina ez zen beldurtu. Erronka bakoitzak ilusio handiagoa ematen zion.

Azkenean gaztelura iritsi zen: dorre altuak eta igokariz estalitako horma grisak zituen. Atea erdi irekita zegoen, haren zain balego bezala. Pere barrura sartu zen.

Gazteluan hainbat proba aurkitu zituen. Lehen gelako zorua sugez beteta zegoen. Aitonaren ausardiaz hitz egiten zuten istorioak gogoratu, eta urrats tinkoz egin zuen aurrera. Gaztelu magikoko sugeak alde batera mugitu ziren, pasatzen utziz.

Hurrengo gelan negarrez ari zen mamu bat zegoen. Ihes egin ordez, Pere hurbildu eta zergatik zegoen triste galdetu zion. Mamuak asko maite zuen bitxi bat galdu zuela azaldu zion.

— Aurkitzen lagunduko dizut —agindu zion gazteak.

Gela osoa miatu eta zoruko harri solte baten azpian aurkitu zuen. Itzuli zionean, mamua irribarre eskertu batekin desagertu zen, eta ate sekretu bat ireki zen.

Atzean zuziek argitutako areto handia zegoen. Erdiko mahaian urrezko txanponak, harribitxiak eta mota guztietako objektu baliotsuak pilatzen ziren. Baina Pereri antzinako ezpata batek eman zion arreta: argiz egina zirudien.

Ezpata hartu zuenean, aretoa argiz bete zen, eta ahots sakon bat entzun zen:

— Zure ausardiagatik eta ontasunagatik, ezpata honen indarra emango dizut. Zure bidaietan babestuko zaitu.

Perek berotasun berezia sentitu zuen bihotzean. Bere jokabideagatik saria jaso zuela ulertu zuen.

Altxorra eta ezpata magikoa hartuta, herrira itzuli zen. Heroi baten moduan egin zioten harrera. Altxorra bizilagunekin partekatu zuen, haien bizitza hobetzen laguntzeko. Ordutik, gaztelu sorginduko erronkak gainditutako abenturazale ausarta bezala gogoratu zuten.

Pere beldurrik gabearen istorioak erakusten du ausardia ez dela arriskuei aurre egitea bakarrik. Enpatia izatea eta behar duenari laguntzeko prest egotea ere bada. Perek bere erronkak gainditu zituen, baina besteei ere lagundu zien: benetako adorea bihotzean eta ekintza onetan dagoela erakutsiz.